

срца: и озлобљење, и завист и похоту и све тамно и нечисто. Јесу ли ти познате све тајне твоје? И овде треба да кажемо да смо ми сами себи туђинци. Не желимо да проникнемо у сва своја осећања и наклоности – читави смо изранављени, а занимамо се туђим пословима. Зато нам и говори Господ:

и да покријемо његов грех?“ „Треба“, одговорио је преподобни Пимен. „Уколико покријеш грех брата свога, и Бог ће покрити грех твој“ „Али какав ћеш одговор дати Богу за то што си видео брата где грешити, а ниси га изобличио?“, поново су га питали. И он је одговорио: „Рећи ћу: „Господе! Ти си

Када одлучујемо да идемо за Христом сваки дан нашег живота постаје испуњен страдањем, сузама, боловима. Понекад у нама искрсне питање: „Господе, зашто си нас створио таквима да морамо да пролазимо кроз толика страдања?“ И тада не успевамо да схватимо да је тај негативан пут - пут спасења. Живот на земљи је за сваког човека страдање без краја. Зашто ми све подносимо? Зато што је Творац дошао к нама. И ми Га сада лично познајемо.

Христос је дао Свој божански живот онима који су створени по Његовом образу, али је у одговор добио само мржњу. Данас, после две хиљаде година Хришћанства, шта видимо? Савремени свет све више и више губи Христа и живот вечни. Дубока тама греховних страсти, мржња, доминација, ратови сваке врсте, чине наш земаљски живот. У тој ситуацији Христос је дао свима који одлуче да иду за Њим ову заповест: „Волите своје непријатеље.“

архимандрит Софроније (Сахаров)

„А зашто видиш трун у оку брата свога, а брвно у оку своје не осјећаш? Лицемјере, изводи најприје брвно из ока свога, па ћеш онда видјети изводити трун из ока брата свога“ (Мт. 7: 3, 5). Овим нас Спаситељ учи да запажамо своје сопствене слабости и недостатке.

Али можда ће се неко питати, како да ћутимо о неком поступку, када је грех на делу већ учињен. Ево на какав одговор наилазимо у Отачнику.

Једном су браћа упитала преподобног Пимена Великог: „Ава, треба ли, уколико видимо грех братовљев, да ћутимо

заповедио да најпре извадимо брвно из ока свога, а затим да извадимо трн из ока брата свога – и ја сам испунио твоју наредбу““ Када је један монах говорио Преподобноме да су му причали о неком брату који је живео у лењости, Пимен је приметио: „Не веруј томе ко ти је то пренео, он је неверник“. Свети Оци су се јако чували да суде о другима. И ми треба да од себе одгонимо сваку помисао осуђивања, сећајући се речи Господњих: „Не осуђујте, и нећете бити осуђени“ (Лк. 6, 37). Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ТРЕЋА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА - КРСТОПОКЛОНА

св. Кирил Јерусалимски

Мк. 8, 34 - 9, 1, зч. 37; Јевр. 4, 14 - 5, 6, зч. 311.

свешти Јован Шанїајски

БЕСЕДА НЕДЕЉУ КРСТОПОКЛОНУ

Зашто се поклањамо Крсту Господњем? Шта је Крст Господњи?

Крст Господњи је оружије.

Крст Господњи нас спасава од вечне смрти. У рају је човек зажеleo да буде једнак са Богом и подлегао је ђавољем искушењу. Када је човек допустио да му ово уђе у срце, изгубио је страхопоштовање и љубав, нарушио Господњу заповест. Тада се за њега затворио рај. Човек се погордио, поверовао Луциферу, који је маштао да буде раван Сину Божјем. Арханђео Михаил је збацио ђавола са неба. Човек је поверовао ђаволу, ишквашавачу и зи сам пожелео да се изједначи са Богом. Помислио је, уствари није он помислио, него му је изненада дошла помисао: шта ће фалити да проба са тога дрвета, све ће знати и биће савршен као Бог, али не савршен у Његовим особинама, већ у сили и моћи. Али само што је човек распалио машту о томе, тек што се узвисио, одмах се низвргао дао бездана. Отпао је од Бога, почела је његова погибао. Сада су се врата ка рајској сладости и лепоти у којој се

налазио до тада, затворила. Затворило се за њега Царство Небеско.

Али Господ му није желео погибао.

Пошто нас је Луцифер погубио гордошћу и завишћу према Сину Божијем, према Богу, који је моћнији од њега, Господ нас спасава смирењем. Ево, Син Божији силази са неба. Он свемогући Владика свега створеног, Творац свега, постаје један од Својих створења, постаје једнак нама у свему, осим греха. Више од тога, трпи келвете, као да је разбојник, подносећи кажњавање безропотно. Одбачен од људи, Он силази у ад, да би ослободио душе умрлих од искони.

Као човек, удостојио се Божије благодати, постао узвишенији од анђела, постао узвишенији од свега створеног. Све оне који му се приближе, који му предају своја осећања, Он узноси са Собом на небеса. И ево Крст је постао Његово оруђе трпљења. Од оруђа на коме је Христос био понижен, Крст је постао оруђе нашег спасења. Када се поклањамо Крсту Господњем, ми се поклањамо оруђу Његовог страдања, оруђу бешчашћа,

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

и сами се поклањамо ономе чиме је од века осрамоћен човек. Оруђе бешчашћа и срамоте. Поклањајући се Крсту, ми као да обећавамо Господу да ћемо се и ми сами тако смирити, тако трпети поругу и понижење за њега. Када се поклањамо Крсту Господњем, ми се такође клањамо Његовим страдањима – ни Његовој части, ни Његовој слави, већ Његовој срамоти. Ова срамота Њега, као човека, јесте слава у Божијим очима.

То што се људима чини да је понижење, у Господњим очима често је слава и од тога људи добијају венац од Њега. Мученици су подносили понижења – њих су лишавали награда. Мученике, чији спомен сутра прослављамо, лишили су војничког звања, одузима, и су им знакове и одликовања и убијали их као преступнике. Уласком у Небеско Царство они су се изједначавали са Анђелима. И када су јуродиви Христа ради били безумни, трпели поруге од људи, управо их је то постало њихова слава, управо то их је чинило угодницима Божијим и они постају предводници у Царство Небеско. Када човек трпи лишавања, када трпи поруге, лишавав се себе онога што се назива земаљско благостање, само уколико то чини ради славе Божије, ради имена Божијег, он постаје саобразан Њему (Прволику) по мисли, по стројењу. Свети апостол Павле говори: „Нека је у вама иста мисао која је и у Христу Исусу“ (Флп. 2, 5). Чему је Он стремио? Да испуни реч Божију. Ради овога био је спреман да све претрпи – страдао је до смрти, и то до смрти на Крсту. Ко је смирио Себе? Цар све

васељене. Ко је био распет од људи? Бог, који је створио човека.

Изнад небеса, изнад сваког имена, све силе небеске Му се поклањају, поклањају Му се хорови небески, поклањају се Његовој људској природи, прослављају га као Бога. Када је човек био са Богом, и када су Га распињали, и када су се над Њиме изругивали, Он је трпео као човек, али истовремено остао и Бог. Остао је Бог, Својом божанском природом. Али као човек, Он је трпео. Господ је слободан и он није то приписао себи у заслугу, није рекао: „Оче, Ја сам испунио Твоју вољу, Ти ме прослави“. Не. Он је смирено испуњавао вољу Оца Свога Небеског.

Поклањамо се Крсту Господњем, када благодаримо за срамоћења и поруге. Поклањамо се Крсту, када трпимо срамоту, трпимо рањавања, са благодарењем трпимо имена Божијег ради. Апостол Петар каже: „Само да нико од вас не пострада као убица или лопов или злочинац, или као онај који се мијеша у туђе послове. Но ако ли као хришћанин, нека се не стиди, већ нека слави Бога због тог удјела“ (1Пет. 4, 15 – 16).

Поклањајући се Крсту Господњем, потрудимо се да имамо овакву мисао.

У Његовом великом Царству, вечно ћемо Га славословити и наслађивати се са ничим неупоредивом лепотом и добротом Њеповом, јер је Он Цар Салве и Господ читавог света. Амин.

архимандрит Кирил (Павлов)

БЕСЕДА О НЕОСУЂИВАЊУ

Може се догодити да у то време, док осуђујемо нашег ближњег због неког греха, он је већ одавно у сузама и сакрушењу срца принео покајање пред Богом и измолио опроштај од Њега. Може се догодити да осуђујући ближњег, постајемо оруђе клеветника, које је ђаво научио да говори лаж на ближње, да би међу хришћанима посејао смутњу и неред.

Можда ми и много грешимо, одлучујући се да друге осуђујемо због онога због чега би уствари требали да их подржавамо и уважавамо. Свако поступа по уверењу свога ума, тако да се духовно развијеном човеку понекад нечији поступак чини ружним и достојним осуде, док се мање напредноме, детету у вери овај исти поступак чини добар и пожељан. На распећу је крај Спаситеља био и разбојник. Али за само тренутак, овај је разбојник постао исповедник и од Господа чуо обећање да ће наследити рај. Шта уколико грешник кога ја презирем, у дубини кајуће се душе понавља молитву благоразумног разбојника? Како ће тада бити тежак мој грех!

Осуђујући друге, ми и од људи и од Бога на саме себе навлачимо заслужену осуду. „Не судите“, говори Господ, „да не будете осуђени“ (Мт. 7,1). Често ближњег осуђујемо за оно у чему смо и сами криви и за шта сами себе не само да оправда-

вамо, већ и похваљујемо. Осуђујући другога на овај начин, не осуђујемо ли сами себе?

„Зато немаш изговора, о чо-вјече“, говори Господ, „који год судиш, јер у чему судиш друге, себе осуђујеш; јер ти који судиш, чиниш то исто“ (Рим. 2, 1). И преподобни Антоније Велики говори: „У осуђивању другога је твој пад. Осуђивањем ти сам падаш у руке непријатеља твојих. Не само да се не сме осуђивати, већ ни ма коме предочити ма какав недостатак и немоћ. Не само да ти сам не смеш да осуђујеш, већ не смеш ни ухо да приклониш да би чуо рђаво мишљење других“.

Тако строго расуђује велики Антоније о тако распрострањеном међу нама греху осуђивања! А ми не само да сами волимо да осуђујемо, већ волимо и да слушамо свађе и клевете на друге људе.

Имамо право да судимо једино себи самима. Апостол Павле говори: „Сами себе испитајте... сами себе испробајте“ (уп. 2Кор. 13, 5). Ево предмета о коме треба да судимо са сваком старањем и сваком строгошћу. Сваки од нас треба да да одговор за себе Богу и то како строг, пуни одговор! Треба се припремити за њега. Да ли си се загледао у дубину своје душе, да ли си поверовао себи? Јеси ли осудио себе самога са свом строгошћу и по свакој правди?

На суду ћемо морати да покажемо све тајне покрете свога